

Нарязанъ грѣста. Работа го чака,
И хората припиратъ, — день за день,
И никой вечъ при него не завръща...
Търпенето е съ край. Не изтърпя
Неволната му майка; ала тежки
До гробъ да бе търпяла — не би чула
Отъ чедото си нечедовни думи.
Когато му натякна тя — за смяхъ
И на децата че е станалъ вече —
Извърна се той соннато къмъ нея:
«Тебъ що ти е? Нали на менъ се смеятъ!
Азъ и смехътъ и мѣката си зная.»
Ни думица горката му невеста
Несмя да каже; денемъ по шетня,
По работа насамъ-натамъ, а сутринъ
Притуляше възглавето си, мокро
Отъ сълзи, майка да го не съгледа.

И ето пакъ за всички драга пролетъ
Довя долняка топълъ откъмъ югъ.
За работа се хора заловиха,
А Бойко плъзне все по механите.
Дома намръщенъ и по механите
Такъвъ по цели недели — и вмигъ
Налетя го на гнявъ и ядни думи,
Отъ тъмното мълчание по зли, —
И няма край . . . Презъ лятна жега тъй
Се мѣкнатъ мудно тежки дни и мѣка
Е на душата, а когато рукне
Дъждъ и градушка, дваждъ по-дотежней.
Изходиха и врачки и знахари,
Какво не му замесваха въ^о хляба,
Съ какво-не биле ноцемъ го димиха —
Не би късметъ. Съ магии скритомъ вшити
Въ елека, той излизаше изъ къщи
И връщаше се вечеръ пакъ пиянъ.
Какъ падаше невести на сърце,